Valami gyökeresen megváltozott

Iványi Gábor,
a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség elnöke

„Mindnyájatokat kérlek, ti járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é oly bánat, mint az én bánatom, amely engem ért, amellyel engem sújtott az Úr az ő búsult haragjának napján!... sajtóba taposta az Úr Júda szűz leányát. Ezekért sírok én; szememből, szememből víz foly alá, mert messze távozott tőlem a vigasztaló, aki megélesszen engem; fiaim elvesztek, mert győzött az ellenség.” Jeremiás siralmaiból valók ezek a szavak. Máig érvényes, ihletett szavak. A temetési liturgia során ütjük fel ezt a könyvet, s most, az emlékezés, a soa, a holokauszt, a vészkorszak borzalmaira visszatekintve sem találhattam jobb bevezető gondolatokat.

A mai napot egy tíz évvel ezelőtt folytatott országgyűlési vita tette a fakultatív visszatekintés emléknapjává, hatmillió testvérünk ördögi elpusztításának s köztük hatszázezer magyar honfitársunk fájdalmas és pótolhatatlan elvesztése feletti gyász alkalmává.

Az akkori parlament elé az a javaslat került, hogy állítsunk emléket a holokauszt áldozatainak. Ebből azonban erős jobboldali nyomásra a kommunizmus áldozataira való emlékezés országgyűlési határozata született meg, és egy ajánlás, miszerint a mindenkori oktatási miniszter elrendelheti, hogy az iskolákban lehetőséget teremtsenek ezen a napon a holokauszt áldozataira való megemlékezésre is.

Csak helyeselni tudom az ilyen irányú törvényalkotói szándékot. Sajnálom ugyanakkor, hogy ezt a régen várt erkölcsi kötelezettséget megerőtlenítette az akkori többségi szándék a maga kétarcúságával. Az egyik kifogásom, hogy a kommunizmus mintegy 3000 áldozatára minden évben (februárban) emlékezik a magyar parlament. A holokauszt 600 000 áldozata előtt egyetlenegyszer, 2004 áprilisában hajtott fejet az Országgyűlés, s 2000-ben a nemzeti kerettantervben az akkori oktatási miniszter engedélyezte a holokausztra való megemlékezés fakultatív iskolai megtartását. Ugyanez a tendencia érvényesült az önkényuralmi jelképek viselésének tilalmát megfogalmazó jogszabály esetében is, amikor a horogkereszt mellett a vörös csillag viselését, feltüntetését is megtiltották. (Büntetés tudtommal eddig csak a vörös csillag viselése okán született, pedig lényegesen többször jelent meg nyilvánosan – egyéb szégyenteljes múltunkra emlékeztető zászlók, jelek mellett – a rettenetes kampós kereszt.)

Az antiszemiták felé tett, politikai számításból gyakorolt, elhibázott, felelőtlen, sőt bűnös gesztusnak kell tekintenünk a kommunizmus bűnei nagyságának a hitleri népirtás fölé helyezését. A népek történelme során az ilyen és olyan hitűek, bőrszínűek, nyelvűek közötti engesztelhetetlen ellentéteknek ártatlan emberek milliói estek áldozatul az elmúlt évezredekben. Ipari, technológiai módszerekkel, a halál gyárába azonban, a vasút teherfuvarozási kapacitását igénybe véve csupán egyetlen népet szállítottak milliószámra értéktelen nyersanyagként kohókba: az európai (s közte a magyar) zsidóságot. Ez teszi a holokausztot egyedivé és különlegessé, s ez kötelez bennünket arra, hogy a soa áldozataira külön, más áldozatoktól elkülönítetten emlékezzünk.

A másik megtévesztés az emléknap dátumának a meghatározása. Azzal, hogy az időpont az 1944 áprilisában kezdődő gettófelállítások időpontja, azt sugalljuk, hogy a zsidóság módszeres kiirtásának az ötlete Magyarország német megszállása után, egyedül a külföldi náci hatalmi gépezet számlájára írható, mi pedig legfeljebb gyengék voltunk.

A kommunizmus áldozatainak kiemelése azt erőlteti, hogy valamennyien egyként áldozatai voltunk a II. világháborúnak és következményeinek, a magyar zsidóság pusztulásáért nem terhel bennünket felelősség, sőt, a kommunizmus hívei közt zsidónak tartott személyeket ugyanakkor terheli felelősség „magyarok” szenvedéseiért.

A másik megtévesztés az emléknap dátumának a meghatározása. Azzal, hogy az időpont az 1944 áprilisában kezdődő gettófelállítások időpontja, azt sugalljuk, hogy a zsidóság módszeres kiirtásának az ötlete Magyarország német megszállása után, egyedül a külföldi náci hatalmi gépezet számlájára írható, mi pedig legfeljebb gyengék voltunk és egyedül maradtunk, sőt, amíg lehetett, ellenálltunk a megszállók akaratának. Pedig nem így volt. Nem ez volt a kezdet.

Nem a megszállókkal való olajozott és gátlástalan együttműködésre akarok ismét rámutatni, hanem arra a tényre, hogy már 1941-ben, még mindenféle megszállás előtt döntött úgy a Horthy-vezetés, hogy „példát mutat” Európának, és mintegy 18 ezer „galíciáner”-nek titulált zsidót űzött ki vagonokban az ukrajnai hadműveleti területekre, akiket ott Kamenyec-Podolszkij környékén meggyilkoltak. Az általam vezetett Wesley János Lelkészképző Főiskola és fenntartója, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség 2004-ben, a rémségek hatvanadik évfordulóján úgy döntött, hogy valamennyi olyan magyar vasútállomáson, amelyről vagonokat indítottak a megsemmisítés állomásaira, emléktáblát helyez el. Közel negyven vasúti épületen helyeztük el bűnbánati istentisztelet keretében a késői bánat és szégyenkezés gesztusaival kétnyelvű (héber–magyar feliratú) tábláinkat.

Ekkor határoztuk el, hogy a végső „üzemi megoldás” első helyszínére, Kőrösmezőre (Jaszinyára) és onnan Kamenyec-Podolszkijba is elmegyünk az 1941-es gaztett helyszíneire. Így tavaly, 2009 augusztusában konferenciát szerveztünk az ottani történészek, emlékezők és itthoni magyar érintettek és velük szolidaritást vállalók részvételével Jaszinyán (ahol helyrehoztuk az elárvult zsidó temetőt is), majd Kamenyec-Podolszkijban, a piac melletti közparkban, ahol nyolcvanezer zsidó mártír között a mi tizennyolcezer testvérünk is nyugszik, felújítottuk az eddig emelt emlékműveket és építettünk egy újat, amelyen magyar–héber–ukrán nyelven a magyar mártírok emlékét megörökítettük. (A magyar sajtóban a nyár hírszegény időszaka ellenére sem sikerült az ügynek méltó helyet kiszorítani.) Az a meggyőződésem, hogy a szélsőjobbnak politikai haszonlesésből tett gesztus a holokauszt-emléknap időpontjának 1944 áprilisára való tétele. Innen indul a „kettős megszállás” hamis elmélete, a felelősség alól való örökös menekülésünk érdekében. Pedig soha nem szabadulunk a döntő, a harmadik megszállottságunk, az ördögi rasszizmus és antiszemitizmus átka és terhe alól, ha egyszer igaz bűnbánattal nem számolunk el múltunkkal és méltóképpen nem zárjuk le azt.

A másik lényeges dolog, amiről ezen az emlékgyűlésen szólnom kell, hogy hosszas vajúdás után a magyar parlament idén márciusban módosította a büntető törvénykönyvet, kijelentve, hogy bűntettet követ el, aki tagadja a holokauszt tényét, s ezért három évig terjedő börtönbüntetéssel sújtható. Ádáz vita előzte meg és követte ezt a fontos eseményt. Magyarországot szinte a rendszerváltás óta fogságban és szégyenben tartja az engesztelhetetlen verbális és praktikus gyűlölet förtelmes mocsara. Mindennapi érintkezés általános eleme lett a széles körben elterjedt zsidózás kódolt vagy nyílt gyakorlása, a két háború közti náci propaganda képeinek és szövegeinek interneten, újságokban, filmen és szórólapokon, valamint nagygyűléseken való terjesztése. És végül megjelent törvényszerűen a holokauszt tagadásának eddig sem ismeretlen, de most sokkal nyíltabb gonoszsága. A hatás nem maradt el. A tudatlan és az igazságot ez idő szerint megismerni nem tudó vagy nem is óhajtó, az iskolák megfertőzött történelemoktatásának befolyása alá került fiatalok seregestül estek szellemi pedofilok újnáci karmaiba. A jó szándékú, szabadelvű, az alapvető emberi jogokat (nem alaptalanul) féltő egyik oldal

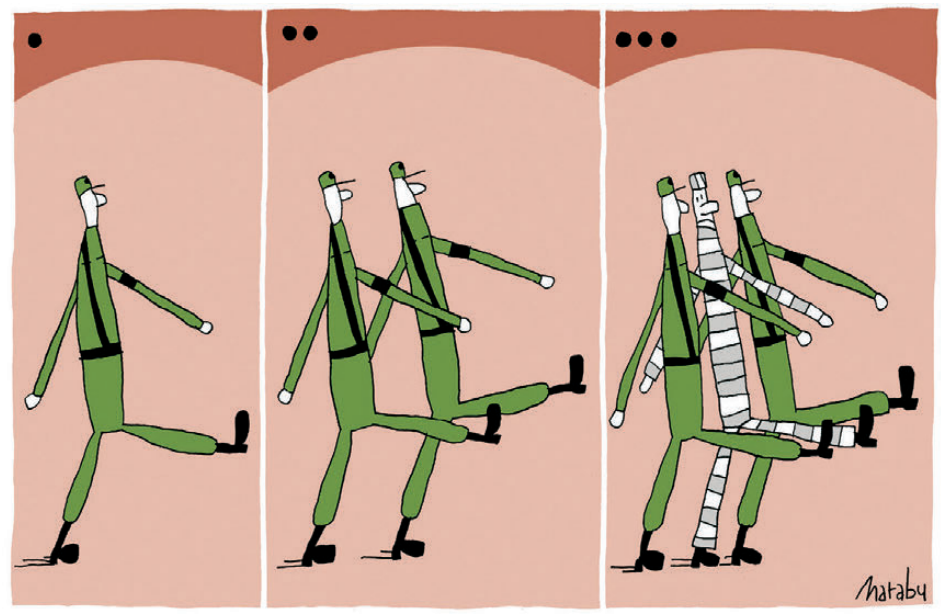

Marabu rajza

a szólásszabadság védelmében ellenezte a törvény konkrétabb szigorát. Azt kell látnunk azonban, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának védelme a gátlástalan gyűlöletbeszédet, az ördögi megtévesztést és ezt követően a hivatali cinkosságot és eltussolást élteti. A törvénymódosításra normális demokráciákban nem lenne szükség. Az új magyar demokrácia azonban nem ilyen. Másrészt pedig így csatlakoztunk nagykorúbb európai demokráciák konkrét – ha kell, korlátozó – gyakorlatához, amely nem tekinti „véleménynek” és a „szólásszabadság” részének a gyilkos beszédet és a holokaussztagadás gyalázatos hazugságát. A gyöngék és megfélemlítettek részleges megnyugtatása érdekében helyeselnünk kell a büntető törvénykönyv ilyenfajta módosítását, még akkor is, ha tudom, a változások nem ilyen jogi lépésektől, hanem a magyar lélek gyógyulásától várhatók.

A harmadik dolog, amit szóvá kell tennem, hogy a legutóbbi európa parlamenti, majd a mostani általános választás óta Magyarországon valami gyökeresen megváltozott. A többé-kevésbé demokratikus választási eljárás lehetővé tette, hogy a magyar Országgyűlés nem jelentéktelen törvényalkotó erejévé váljék egy szélsőjobboldali, náci eszméket nyíltan valló és támogató párt, melynek egyenruhás alakulatai kampányuk részeként végigmasírozták fővárosi és vidéki köztereinket. Ez a legszégyenteljesebb történelmi korszakunkat jelvényeivel, szóhasználatával és gátlástalanságával felidéző pártalakzat vissza akarja állítani a csendőrség levitézlett intézményét, módszeresen zaklatja legnagyobb nemzetalkotó kisebbségünket, a cigányságot, sértegetve és fenyegetve azt, és minden szégyen nélkül teli szájjal zsidózik és elköveti az antiszemitizmus régi és új bűncselekményeit.

Sokan (bár egyre nyugtalanabbul) még mindig félvállról veszik ezt a veszélyt. Mások csak rettegnek, vagy tehetetlenségüket hangoztatják. A rendszerváltás óta még soha nem volt ennyire fontos, hogy leleplezzük és azonosítsuk a demokrácia köntösében megjelenő újnáci magamutogatókat és azokat, akik a hatalom minél nagyobb megkaparintása érdekében tűrik, támogatják és kihasználják ezt a szégyenteljes magatartást. Elengedhetetlen, hogy emberségünket megőrizzük, bátrak maradjunk, és semmiféle közösséget ne vállaljunk a sötétség erőivel. Fájdalmas tanulság egyes baloldali erők számára, hogy aki követni akarja a politikai számításból kollaborálók nézeteit, mindent elveszíthet.

Nem akarom az emlékezést a fájdalom és a szorongó tanácstalanság gondolataival befejezni. 2003-ban, megemlékező utunk szervezése kezdetén néhány professzortársammal elmentünk Kamenyec-Podolszkijba, és a mártírok temetőjévé lett közparkból a tömegsírokról elhoztunk egy csenevész kicsi cserjét, nem nagyobbat annál, mint aminek olthatatlan és a bokrot elemészteni mégsem akaró tüzében Mózes a pusztában az Úr jelenlétét és az elnyomottakkal való szolidaritás el nem múló kötelezettségét értette meg. A gyönge növényt elültettük főiskolánk udvarán. Ez a reménytelenül hitvány kis hajtás azóta erős növendékfa-együttessé erősödött. Se a téli fagyok, se a nyári hőségek nem törték meg. Erős, mint a zsidó nép ősanyái. Ezért hadd fejezzem be szavaimat a Rebekának adott családi áldás szavaival: „Te mi nővérünk! Szaporodjál, ezerszer való ezerig, és bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját!”

A holokauszt áldozatainak magyarországi emléknapján a Páva utcai Holokauszt Emlékközpontban elmondott beszéd.

fórum

OLVASÓI LEVÉL

A sorban állás megelőzéséről

Az 1997. évi C. törvény szerint, amely a választási eljárásról szól, kiválóan meg lehetett volna előzni a tumultuózus jeleneteket.

A folyamat kiinduló időpontja az, amikor a köztársasági elnök kijelöli a választás napját. Az említett törvény 10. paragrafusa szerint ezt követően már legkésőbb az ötödik napon közzé kell tenni az Országos Választási Bizottság internetes honlapján és a helyben szokásos módon a döntést arról, hogy melyik szavazókörben szavaznak majd igazolással! Vagyis a későbbi lépéseket lehet – és gondolom, a törvényhozók szerint kell – összhangba hozni azzal, hogy ebben a szavazókörben többször annyian szavaznak majd, mint a többiben. A törvény 23. paragrafusa szerint jóval ezután (legkésőbb a szavazás napja előtti 20. napon) választja meg a települési önkormányzat képviselő-testülete a szavazatszámláló bizottság három tagját és a szükséges számú póttagokat. Sőt, a törvény 30. paragrafusa elő is írja, hogy az igazolással szavazás lebonyolítására kijelölt szavazatszámláló bizottságnak legalább hét tagja legyen, míg a többiben lehetnek csak öten is! Legalább hétfős tehát, de lehet akár harmincfős is, ezt a törvény nem tiltja. (Könnyű kiszámolni: ha a korábbi képviselő-választásoknál egy városba X szavazó jelentkezett át, és föltesszük, hogy most kétszer ennyien lesznek, akkor ehhez kell igazítani a létszámot.) A 62. paragrafus azt írja elő, hogy a szavazóhelyiségben a szavazás zökkenőmentes lebonyolításához szükséges számú, de legalább két szavazófülkét kell kialakítani, és a szavazás céljára a szavazóhelyiségben két vagy több urnát kell felállítani. Tehát lehet akár harminc szavazófülke és harminc urna is a szavazóhelyiségben.

Ezeket a sorállás elleni intézkedéseket az Országos Választási Iroda, illetve a helyi választási irodák saját hatáskörben is megtehették volna.

A szavazás lebonyolításához szükség van névjegyzékekre, ezek elkészítésének rendjét a törvény 153. paragrafusának felhatalmazása alapján a miniszter rendeletben állapítja meg. Vagyis joga van arra, hogy előírja, az igazolással szavazók névjegyzékéből annyi példányt kell az illetékes szavazatszedő bizottság rendelkezésére bocsátani, amennyire szükség van ahhoz, hogy az abból az adatokat a ténylegesen szavazók névjegyzékére átvezető bizottsági tagok egymás között felosszthassák a munkát. Például az ábécé szerint úgy, hogy egyre-egyre ne jusson több 5-700 szavazó állampolgárnál. Ezeket a sorállás elleni intézkedéseket az Országos Választási Iroda, illetve a helyi választási irodák saját hatáskörben is megtehették volna. Sőt miután a rendelet nem írja elő, hogy a névjegyzéket milyen papírra kell nyomtatni, nyomtathatják etikettre is, amiről nem kell másolni, elég lehúzni és átragasztani a címkét a másik névjegyzékbe.

Hátravan még a szavazólap kiadásának kérdése a szavazás lebonyolításakor.

Én nem találtam olyan paragrafust a törvényben, amely előírná, hogy egy szavazókörben csak egyetlen pecséttel szabad a szavazólapot átadás előtt lepecsételni, tehát szerintem lehetne belőle több is. De horribile dictu tegyük föl, hogy csak egy pecsét van. Azzal az egygyel is megoldható, hogy az öt-tíz névjegyzékkezelő szavazatszedő bizottsági tag által már elfogadott választók mindegyikét ugyanahhoz az asztalhoz irányítsák, ahol megkapják a szavazólapot, majd bemennek a harminc szavazófülke egyikébe, szavaznak, és végül bedobják a szavazólapot az egyik urnába.

Ha nagyon fél valaki attól, hogy bárki szavazólaphoz juthat anélkül, hogy fölkerülne a névjegyzékbe, az védekezhet ez ellen úgy, hogy zsetont ad a névjegyzékre felírt állampolgár kezébe, aki csak ennek átadása után kapja meg a szavazólapját.

Vargha Márton
informatikus

A Fórum oldalon megjelenő vélemények nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség álláspontját. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a meg nem rendelt kéziratokat rövidítve és szerkesztve közölje a lap nyomtatott vagy online változatában.